

Arrest

nr. 184 357 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 15 april 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 april 2010.

Op 12 november 2011 legt verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

Op 18 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 21 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 mei 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinques*).

Op 25 oktober 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Op 5 december 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Verzoeker dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 93 379 van 12 december 2012 wordt dit beroep verworpen.

Op 27 december 2012 wordt het advies gevraagd van de procureur des Konings inzake een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 7 januari 2013 wordt een aangifte gedaan voor het huwelijk van verzoeker en zijn partner, voorzien voor 9 februari 2013.

Op 17 januari 2013 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 7 februari 2013 treedt verzoeker in Albanië in het huwelijk met zijn Belgische partner.

Op 12 juni 2013 geeft de procureur des Konings een gunstig advies inzake het huwelijk.

Op 8 juli 2013 wordt verzoeker in België aangetroffen.

Op 27 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 13 augustus 2013 wordt het kind van verzoeker en zijn Belgische partner geboren.

Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 28 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg.

Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omdat verzoeker onder inreisverbod staat.

Op 27 mei 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 10 juli 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 13 januari 2015 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel, wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 17 juni 2015 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn Belgische partner geboren.

Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 3 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod genomen voor acht jaar (bijlage 13sexies).

Verzoeker dient een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 161 722 van 10 februari 2016 wordt dit beroep verworpen. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend, wordt door de Raad van State op 24 maart 2016 niet-toelaatbaar verklaard.

Op 21 februari 2016 dient verzoeker een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, met name het versneld behandelen van de vordering tot schorsing die hij reeds had ingediend tegen het inreisverbod van 3 februari 2016.

Op 21 februari 2016 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Bij arrest van de Raad nr. 162 697 van 24 februari 2016 wordt bepaald dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk is.

Bij arrest nr. 170 075 van 17 juni 2016 wordt het beroep tegen het inreisverbod van acht jaren, genomen op 3 februari 2016, verworpen. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend, wordt door de Raad van State op 24 augustus 2016 niet-toelaatbaar verklaard.

Verzoeker komt op 22 oktober 2016 terug het Schengengrondgebied binnen.

Op 21 maart 2017 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een wegcontrole. Een administratief verslag vreemdelingencontrole word opgesteld.

Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt op dezelfde dag hiervan in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S

voornaam: A

geboortedatum: (...)1991

geboorteplaats: Fushe

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° * de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft reeds sedert 22.10.2016 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

De betrokkene is slechts in het bezit van 5 euro.

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 05.02.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft een Belgische echtenote en 2 kinderen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging. Betrokkene stond van 24.06.2011 tot 11.08.2011 onder aanhoudingsmandaat voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Hij werd op 17.01.2013 en 21.02.2016 naar Albanië gerepatriëerd. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2013 en 2016 terug naar België. Opnieuw liet hij zich in met het drugsmilieu, hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende 5 jaar. Er bestaat dan ook een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 22.10.2016. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 22.10.2016. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene is niet in het bezit van voldoende financiële middelen.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 22.10.2016. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is

dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanie

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. R, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Dendermonde

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem,

de betrokkene, SA, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

S. R, Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel,”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de huidige vordering op bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang, op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Verwerende partij verwijst naar het inreisverbod voor een termijn van acht jaar van 3 februari 2016 dat verzoeker betekend werd op 5 februari 2016.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient te worden voldaan bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

2.3. Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (wanneer geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

In toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

2.4. Op 5 februari 2016 werd de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van acht jaar (bijlage 13^{sexies}) aan verzoeker ter kennis gebracht. Tegen het inreisverbod diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in. Op 17 juni 2016 verwerpt de Raad voornoemd beroep met arrest nr. 170 075. Het cassatieberoep dat hiertegen werd ingediend werd op 24 augustus 2016 niet toelaatbaar verklaard door de Raad van State. Het inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en derhalve nog steeds uitvoerbaar.

Daarbij blijkt verder dat de verzoeker, nadat hij op 5 februari 2016 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, geen verzoek om internationale bescherming noch een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De wettelijk voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op 6 maart 2017 een willig beroep heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde het inreisverbod te herzien. Op dat moment bevond verzoeker zich reeds, in weerwil van het geldende inreisverbod, op het Belgische grondgebied. Zulk willig beroep kan dan ook niet worden beschouwd als een verzoek tot opheffing of opschorting conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers uitdrukkelijk dat het verzoek tot opheffing en opschorting in beginsel wordt ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost in het buitenland, dat dit verzoek moet gemotiveerd zijn en gepaard moet gaan met een schriftelijk bewijs dat de verzoeker het Belgisch grondgebied heeft verlaten en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de verzoeker geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk heeft. Hierop kunnen uitzonderingen worden bepaald in een internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit, doch het willig beroep van verzoeker maakt zulke uitzondering niet uit. Bovendien blijkt nergens uit dat dit beroep werd ingewilligd.

Gelet op deze elementen, komt de vraag naar het belang *in casu* neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoeker kan doen gelden waar hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met dwanguitvoering) terwijl hij onder de toepassing valt van een definitief inreisverbod dat niet is opgeschort of ingetrokken en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken.

2.5. De raadsman van verzoeker betwist niet dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een definitief en nog geldend inreisverbod voor de duur van acht jaar.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod van 3 februari 2016 een verbodsmaatregel is die naar de toekomst toe gevolgen blijft sorteren tot de geldingstermijn van het inreisverbod is afgelopen of het inreisverbod werd opgeheven of opgeschort. Hoewel het verzoeker verboden is tot 3 februari 2022 om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, is verzoeker, nadat hij op 21 februari 2016 naar Albanië werd gerepatriëerd, het Schengengrondgebied terug binnen gekomen op 22 oktober 2016.

Daar verzoeker heden nog onder een definitief en nog geldend inreisverbod staat, was de verwerende partij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet ertoe gehouden over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel.

Met de huidige vordering tot schorsing beoogt verzoeker in wezen een (verder) verblijf in België. Een dergelijk (verder) verblijf is echter in strijd met het inreisverbod. De eventuele ernst van de middelen kan in de gegeven omstandigheden niet tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod van 3 februari 2016. De verzoeker kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf hem uitdrukkelijk is verboden middels het niet opgeschorte of opgeheven inreisverbod van 3 februari 2016. In die optiek kan geen geoorloofd belang bij het middel worden aangenomen (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

Bovendien blijft de rechtstoestand van de verzoeker, zelfs in geval van een schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ongewijzigd aangezien hij nog steeds onderworpen is aan een definitief inreisverbod van acht jaar. Verzoeker kan dan ook gelet op het inreisverbod van 3 februari 2016 dat nog steeds volledige uitwerking heeft en ten alle tijde op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd als het nog geldingskracht heeft, geen voordeel halen uit een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt bovendien vast dat middelen die de verzoeker aanvoert er geenszins op zijn gericht om enige verblijfsaanspraak aannemelijk te maken die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en geldende verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 3 februari 2016 (cf. artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet) en er dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoeker ook nergens gewag maakt van een schending van het non-refoulementbeginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Ter terechtzitting houdt de raadsman van verzoeker voor dat de foutieve motivering van de beslissingen van 3 februari 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), worden overgenomen, zodat de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM op foute wijze plaats heeft, waarbij hij benadrukt dat verzoeker zich slechts één keer met het drugsmilieu zou hebben ingelaten en dat er geen rekening wordt gehouden met de stiefdochter.

De Raad wijst erop dat verzoeker zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM vooreerst dient aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans aan hem opgelegde inreisverbod van 3 februari 2016. De loutere omstandigheid dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt zijn belang nog niet wettig aangezien artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk. De Raad wijst er op dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is (cf. RVS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)).

De Raad stelt verder vast dat de raadsman in zijn pleidooi en ook in het verzoekschrift dezelfde middelen en kritiek herhaalt die werden aangevoerd tegen het bevel van 3 februari 2016 alsook tegen het inreisverbod van 3 februari 2016.

Beide beslissingen werden door de Raad onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM. In beide gevallen oordeelde de Raad bij arresten nrs. 161 722 en 170 075 dat niet ontkend kan worden dat de veroordeling van verzoeker in januari 2015 betrekking heeft op feiten gepleegd in 2011. Ten aanzien van beide beslissingen van 3 februari 2016 oordeelde de Raad dat de vaststelling dat verzoeker zich opnieuw inliet met het drugsmilieu, geen steun vindt in het administratief dossier. In beide gevallen oordeelde de Raad dat dit onderdeel van de motivering desondanks het geheel van de motivering niet aantast. In beide zaken oordeelde de Raad dat verzoekers correctionele veroordeling op 13 januari 2015 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs in combinatie met het manifest negeren van het eerder inreisverbod van 2012 terecht werden beoordeeld als een risico voor een nieuwe schending van de openbare orde. Verder stelde de Raad in beide zaken vast dat dit werd afgewogen tegen het gezinsleven van verzoeker, met name de vaststelling dat hij een echtgenote en twee kinderen in België heeft, waarbij de omstandigheid dat verzoekers stiefdochter niet afzonderlijk wordt vermeld in de belangenafweging geen afbreuk doet aan de wettigheid van deze afweging waarin reeds rekening werd gehouden met de aanwezigheid en de belangen van minderjarige Belgische kinderen. In beide gevallen stelde de Raad tevens vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn gezins- en privéleven niet verder zou kunnen zetten in het land van herkomst daar hij geen onoverkomelijke hinderpalen aanbracht. Bij gebrek aan disproportionaliteit tussen verzoekers belangen enerzijds, en de belangen van de Belgische staat, anderzijds, werd in beide zaken geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden.

Tegen elk van beide arresten nrs. 161 722 en 170 075 werd een cassatieberoep ingediend. Deze cassatieberoepen werden niet-toelaatbaar verklaard door de Raad van State waarbij de Raad van State oordeelde dat niet werd aangetoond op welke wijze artikel 8 van het EVRM door de bestreden arresten zou geschonden zijn.

Verzoeker kan in onderhavige vordering niet dezelfde argumenten aanbrengen die reeds recent werden onderzocht en beoordeeld door de Raad en de Raad van State en niet werden weerhouden. Het gezag van gewijsde betreft immers niet enkel het *dictum* van het arrest, doch ook de verwerpingsgronden.

Waar verzoeker nog meldt dat zijn echtgenote zwanger is en op 23 november 2017 zou bevallen, merkt de Raad op dat dit gegeven niet volstaat om het definitief en geldig inreisverbod van 8 jaar buiten werking te stellen. Bovendien oordeelde de Raad reeds in de arresten nrs. 161 722 en 170 075 dat verzoeker niet aantoont waarom zijn echtgenote en kinderen zich niet bij hem in het land van herkomst zouden kunnen vestigen. Ook nu blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst wordt verder gezet. Daarbij toont hij evenmin aan dat de zwangerschap van zijn echtgenote haar zou verhinderen te reizen naar het land van herkomst.

Een schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden weerhouden, om dezelfde redenen als uiteengezet in 's Raads arrest nr. 170 075, nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij elementen had kunnen aanvoeren die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39-40).

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM niet verbiedt om ontvankelijkheidsvoorwaarden te verbinden aan de toegang tot de rechter, mits deze niet disproportioneel zijn en de rechtsonderhorige niet verhinderen gebruik te maken van een beschikbaar rechtsmiddel. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

In casu moet worden vastgesteld dat de verzoeker reeds alle rechtsmiddelen tegen het inreisverbod van 3 februari 2016 heeft uitgeput. Verder blijkt niet dat verzoeker de opheffing of opschorting van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet heeft gevraagd.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij, ingeval van een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, niets anders vermag dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat de verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet - enerzijds vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod - *in casu* tot 3 februari 2022 - verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van haar beroep of van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (*cf.* artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet beschikt over het rechtens vereiste wettig belang.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES